

Базавае права свабоды сумлення адлюстроўваецца ў большасці канстытуцый і асноўных законаў ва ўсім свеце. Падаецца, пераважная частка чалавецтва лічыць, што сустрэча з Богам – гэта заўсёды вельмі інтымная справа. Тут не працуюць загады і прымушэнне. У сённяшнім нумары размаўляем з Сяргеем Вільчэўскім, інжынерам з Мінска, пра доўгі пошук і вынік шматгадовай працы па пошуку Бога. †

□ – **Сяргей, распавядзі, калі ласка, пра сваю дарогу да веры. Якой яна была?**

– З дзяцінства ў маёй галаве былі пытанні: “Як жыць?”, “Навошта людзі працуюць, а пазней старэюць і паміраюць?”, “Як выбраць жонку?”. Да гэтага дадаваліся глабальныя пытанні тыпу “У чым сэнс жыцця?”. Вельмі цяжка было ўсведамляць, што жыццё складаецца з таго, што ты паеў, паспаў, павучыўся, схадзіў на працу, зарабіў грошы, патраціў грошы.

Калі я прыехаў у Мінск, здымаў пакой у веруючай сям’і. Я пачаў бачыць, што гэтыя людзі асаблівыя. У іх адносінах шмат міласэрнасці, яны маглі сварыцца, але пасля мірыліся. Дома гучалі словы “прабач”, “ці можна”, “калі ласка”. Яны былі вельмі далікатныя і адначасова праўдзівыя, добра ставіліся да мяне. Гэты кантраст я бачыў менавіта адносна няверуючых людзей, якія мяне атачалі тады.

Я стаў цікавіцца іх верай, чаму яны ходзяць у касцёл. Ад хрышчэння я быў католікам, але ўсё заканчвалася менавіта маім веданнем, што я католік. На той момант думалася: “О, гэтыя людзі таксама католікі. Добра, калі так супала”.

Менавіта яны запрасілі мяне калісьці ў касцёл. Я пабываў там, пазнаёміўся з іншымі аднагодкамі, і яны мне спадабаліся. Гэта былі не тыя людзі, з якімі я сябраваў у школе, у каледжы ў Лідзе, якіх сустракаў у сваім двары. Веруючыя мне падабаліся больш. Таму я хацеў даведацца, чым яны жывуць, чаму яны такія. Пакрысе пазнаваў пра Бога, пра вучэнне Касцёла, што гэтыя людзі спавядаюцца, што слухаюць Божэ слова, што ёсць вельмі разнастайныя малітвы, а таксама што Касцёл заклікае вернікаў да спантаннай малітвы сваімі словамі, так, як ляжыць на сэрцы, а не па кніжцы. Так пачыналіся мае крокі да веры.

Памятаю такую гісторыю. Прыехалі мы з веруючым сябрам у капліцу, якая была тады ў будынку ЖЭСа. Гэта мікрараён Лошыца ў Мінску. На св. Імшы быў нейкі новы святар, былі рэкалекцыі. Ён задаў такое вельмі простае пытанне: “Калі скончыцца жыццё і мы прыйдзем да Бога, што мы Яму скажам?”. Гэта мяне кранула, ажно заплакаў тады. Магчыма, гэтае пытанне мяне хвалявала, але я яго не ўсведамляў.

Так склалася, што мы з сябрам пасля падвозілі гэтага святара на машыне. Я глядзеў на яго і разумеў, што гэта звычайны чалавек, але не мог уцяміць, чаму яго словы так мяне кранулі. Я здагадваўся, што справа не ў чалавеку – ён проста выконвае сваю прафесію. І зразумеў: ёсць штосьці звыш чалавечага, што кранае маё сэрца. Тады я прыняў рашэнне, што буду пастаянна хадзіць у касцёл, каб слухаць казанні, слухаць Божэ слова і адтуль чэрпаць сэнс жыцця.

– Што ў гэтым пошуку больш рухала Табой? Інтэлект ці сэрца?

– Спачатку я разважаў больш інтэлектам, шмат чытаў, задаваў пытанні. Гэта вялікая смага хрысціянскіх ведаў прывяла мяне ў катэхэтычны каледж і ў псіхалогію. Аднак пазней зразумеў, што ў нейкі момант інтэлект робіцца бяссільным. Усе веды і ўсё, што я прачытаў, становіцца бездапаможным, яно вельмі сухое. Яно корміць мозг, а не сэрца.

У псіхалагіі ёсць тэрмін “інтэлектуальная гіперкампенсация”, ці проста “інтэлектуалізацыя” – калі штосьці перажываем і, замест таго, каб падзяліцца з блізкім, пачынаем, напрыклад, пра гэта чытаць, разважаць. Не ўмеючы абыходзіцца са сваімі эмоцыямі, мы кампенсуем гэта розумам. Карацей кажучы, тое, што павінна перажывацца ў сэрцы, спрабуем кампенсаваць галавой. Але Бог крыху не так стварыў унутраны свет чалавека. Сам Езус плакаў, радаваўся, тужыў. Ніякая інфармацыя не заменіць чалавечых адносін, усмешак і абдымак. Нішто не заменіць споведзь, калі ты прызнаеш свае грахі перад чалавекам, хоць разумееш, што і ён тут сядзіць па волі Бога, і ты. Мы абодва спаўняем Божую волю ў канфесіянале.

Таму ў нейкі момант я пачаў не разумець, а менавіта перажываць: сэрцам, больш поўна. І тут я не заўсёды магу патлумачыць, чаму яно – маё сэрца – гэта хоча рабіць, а гэтага не хоча. Альбо чаму я засмуціўся ў нейкай сітуацыі, калі, здаецца, не было значнай на тое прычыны. Цяпер я больш стаў прымаць і радасць, і смутак, а гэта залежыць ад маіх адносін як з Богам, так і з людзьмі.

Гісторыя аднаго неафіта. “Калі ўжо паспрабуеш, хочацца ізноў адчуваць гэты смак”

Аўтар: Арцём Ткачук
05.12.2021 00:00

це. Ско